

DOOR JOS WASSINK ILLUSTRATIE BETTINA WELLER

Ik hoop dit **nooit** meer mee te maken'

Omslaan, aanvaringen en schade varen – het hoort er allemaal bij. Maar niemand praat er graag over, omdat het vaak zo gênant is. Op de divan herbeleven moedige roeiers hun pijnlijkste momenten. Dit keer: verdwaald bij een avondtocht.

 “Een paar dagen nadat we de slotwedstrijd Muiden – Pampus – Muiden hadden geroeid, zouden we onze achtriemssloep Naruthi terugvaren van Muiden naar Naarden, een kleine tien kilometer. Toen we iets na zevenen vertrokken stond er een lichte zuidwestenwind en was het een prachtige heldere avond.”

Hoe ben je gevaren?

“Eenmaal op het water was de wind best fris, dus ik voer richting vaargeul zodat we dan de wind achter de eilandjes hadden. Dat ging goed tot het laatste eiland, het Hooft. Ik zie de Hollandse Brug recht voor me, links Almere en plotseling werden al die lichtjes muizenstipjes en zaten we vol in de mist. Ik kon de voorste roeiers zelfs niet meer zien.”

Wat voor navigatie heb je dan nog?

“Niet zoveel, behalve de navigatie op de telefoon.”

Wat deed je toen?

“Ik heb de boegroeiers gevraagd de riemen omhoog te doen om zo goed mogelijk zichtbaar te zijn. De anderen heb ik laten roeien om te zien hoever we nog konden komen. Ik hield koers door de wind op m'n rechterwang te houden. Maar op de

navigatie-app kwamen we niet vooruit. Ik hoop dat nooit meer mee te maken, dat kan ik je wel zeggen.”

Wanneer besloot je hulp in te roepen?

“Ik heb al vrij snel gezegd dat ik hulp wilde inschakelen, maar een deel van de roeiers vond dat onzin. Dus zag ik ervan af en voeren we door. Intussen kreeg ik het ook verdomde koud, als enige die niet roeide. Ik ben toen van plaats gewisseld met een van de roeiers. Op een gegeven moment besloot hij ook dat het niet te doen was. Ik was erg blij met zijn bijval. Even later voelden we zand en wist ik dat we uit de vaargeul waren. Toen zei ik: nu gaan we bellen. We gaan niet verder harken, dit is het moment.”

Hoe heb je hulp ingeroepen?

“Via de KNRM-app. Ze vertelden ons dat er een KNRM-boot in de buurt was voor een mistoefening. Die hebben ze onze kant opgestuurd.”

Hoe lang hebben jullie gewacht?

“Ik denk dat het een uur duurde voordat ze bij ons waren. We hebben het gezellig gemaakt, beetje bewegen, warm blijven. We hadden warmhouddekens en reddingsvesten bij ons, maar ik heb aardig zitten

klappertanden. Toen we de boot hoorden, staken we allemaal de riemen omhoog om beter zichtbaar te zijn.”

Hoe hebben ze jullie gered?

“Ze hebben iedereen gecheckt. Twee van ons, inclusief ikzelf, hadden lichte onderkoelingsverschijnselen en gingen aan boord van de motorboot. We zijn met een dikke deken om ons heen achter onze redders gezet. De rest bleef in de sloep die gesleept werd. Zo ging het stapvoets door de mist naar Naarden. Een paar mensen van onze club hadden geregeld dat het Porter House langer openbleef zodat we daar warme thee kregen.”

Veel mensen die gered zijn worden daarna lid van de KNRM. Was dat bij jou ook zo?

“Jazeker. Onze vereniging is al donateur, maar ik ben daarna zelf ook gelijk lid geworden. Ik was heel dankbaar voor die toffe lui.”

Wat doe je de volgende keer anders?

“Die mist kwam onverwachts. Er stond niks over in de weer-apps. Daar kun je niks aan veranderen. Maar de volgende keer luister ik beter naar mezelf. Op het moment dat ik niks meer zag, had ik gelijk moeten bellen. Wat de bemanning daar ook van vindt.” ■!

